

Ние чухме думите на башани, и без да знаем, къде беше кучето, затичахме по пжтеката към кжщи. Изведнаж то изкочи напреде ни.

Бясното куче поиска да се хвжрли вжрху едно от нас; но в това време Шарко нападна кучето и почнаха да се давят.

Ние избягахме. Когато Шарко се вжрна в кжщи, почна да вие; на шията му имаше кржв.

След десет дни Шарко се омжлча: той нито ядеше, нито пиеше. Запряха го в сайвана.

Ние не знаехме, защо са затворили Шарка, и отидохме, без да ни забележи някой, да го видим какво прави.

Отворихме вратата и почнахме да го викаме по име. Шарко скочи, втурна се към вратата, и едва не повали някого от нас. Той избяга на двора и легна на сянка в градината. Когато мама го видя, тя го повика, но Шарко не се подчини, той не замаха опашка. и дори не я погледна. Очите му бяха тжмни, из устата му течаха слюнки. Тогава мама повика баща ни и му каза:

—Вжрви бжрзо! някой пуснал Шарка — той е сжвсем побеснял. За Бога, направи с него нещо.

Баща ми изнесе пушката и тржгна към Шарка. Той се прицели в него, но ржката му трепна, когато той гржмна. Крушума не удари кучето в главата, а в жлбока.

Кучето заскимтя и се замята.

Баща ми отиде по близко, за да види какво стана. Задните му крака бяха строшени и цели в кржв. Шарко пропжлзя до баща ми и почна да му ближе нозете. Баща ми се трогна, заплака и избяга в кжщи.

Тогава повикаха ловджия, който доуби кучето и го отнесе.

